

blevet ordnet paa en, efter hvad jeg synes, meget fornuftig Maade, idet Statskassen yder Halvdeleu, 300 Kr., medens den anden Halvdel skal ydes af enten de aandssvages Forældre eller, hvis de ikke kunne, af Kommunen, og hvor det vistnok er Regel, at det er Sognekommunen og Amtskommunen i Fællesskab, der udrede det. Naar der nu er truffet en saadan Ordning for hele Aandssvage-Institutionen, kunde der nok være Anledning til at spørge, om ikke den samme Ordning kunde træffes for de døvstumme, maaske ogsaa for de blinde, men her holder jeg mig alene til de døvstumme. Der er en ret gammel Bestemmelse, som siger, at hvis de ikke selv kunne betale for deres Underhold paa Døvstummeinstitutionen, saa skal Købstadkassen afholde Udgiften, hvis de ere forsørgelsesberettigede i en Købstadkommune, og, hvis de ere fra en Landkommune, Amtsfattiggkassen. Det er en ret gammel Bestemmelse, og Betalingen er endnu sat til 280 Kr., medens Statskassens Udgift pr. Elev efter de sidste Regnskaber er gaaet op til omtrent 700 Kr., indbefattet de 280. Naar man nu for Aandssvageinstitutionens Vedkommende forlanger Halvdelen fra vedkommende Forsørgere eller Kommuner, medens Statskassen betaler den anden Halvdel, synes jeg nok, der kunde være Anledning til at sige, at her burde man gøre det samme Forhold gældende, ligesom man vistnok ogsaa samtidig burde holde paa, at det ikke alene blev Amtsfattiggkassen, men at det ogsaa blev de paagældende Sognekommuner, der kom til at betale deres Part. Det vilde vistnok føre med sig, at Skønnet om, hvorvidt Forsørgerne vare i Stand til at betale det hele eller en Part af de 280 Kr., vilde blive nok saa ensartet, som Tilfældet er nu. Jeg har, som jeg ytrede ved 1ste Behandling, erfaret, at dette Skøn er ret tilfældigt og ret uensartet. I en Kommune har man ræsonneret som saa: hvorfor skulle vi sige, at Manden har Raad til at betale; naar vi sige, at han ikke kan betale noget, saa gaar det paa vor fælles Regning. En anden Kommune kan være mere samvittighedsfuld og sige, at han kan betale noget af det, og naar de to saa støde sammen, og det opdages, at den ene, der maaske er langt bedre situeret, slipper helt fri, saa sætter det en ikke ringe Misfornøjelse blandt dem, der have det Uheld at have døvstumme Børn. Hvis det nu blev indrettet saaledes, at en Del skulde udredes enten af vedkommende Forsørgere eller af Kommunen, blev Reg-

lerne sikkert mere ensartede. Det er ikke, fordi jeg vil sige noget daarligt om Sogneraadene, men jo mere noget rører ved Kassen, des mere fintfølede bliver man i sine Afgørelser. Jeg henstiller til den højtærede Minister at tænke over Sagen. Jeg er klar over, og det har Finansudvalget ogsaa været, at det i sidste Instans lige saa meget kommer til at berøre Indenrigsministeren, men da Døvstummeinstitutionen hører under Kultusministeriet, er der jo ingen Grund for os til at behandle det Spørgsmaal nærmere med Indenrigsministeriet, men henstiller kun, om det ikke kunde blive Genstand for en Forhandling mellem de to ærede Ministre, om der ikke kunde træffes en Ordning paa dette Punkt, der var i Overensstemmelse med den, der nu findes for de aandssvages Vedkommende.

Ændringsforslag under Nr. 71 maa jeg, jeg havde nær sagt desværre, ogsaa opholde mig noget længere ved. Jeg vil allerførst gerne have Lov til at henvise til, hvad der siges i selve Anmærkningerne til Finansloven (Tillæg A. Sp. 953—54). Der er der gjort opmærksom paa, at en Tandlæge Lindhart i København velvillig har tilbudt uden Vederlag at behandle Børn, der lide af en Svagheit, der kaldes Ganespalte, paa den Maade, at han indsætter en ny Gane, en saakaldt Prothese; og der er da foreslaaet paa selve Finansloven at forhøje Beløbet til Instituttet for talelidende, som jo staar i Forbindelse med Døvstummeinstitutionen i København, med 1,500 Kr., for at disse Børn, der have denne Svagheit, Ganespalte, kunne blive gratis internerede, som det hedder i Anmærkningerne, det vil sige have gratis Ophold paa Taleinstitutionen i den Tid, Behandlingen varer. Det er allerede i selve Anmærkningerne til Finanslovsforslaget sagt, at man ikke paa det Tidspunkt, da Anmærkningerne blev skrevne, havde nogen Oversigt over, hvor meget det vilde koste, det vil sige, hvor mange Ganespaltepatienter der var o. s. v. Nu har man faaet indhentet Oplysninger fra hele Landet, og det viser sig efter de Oplysninger, der foreligge og have foreligget for Finansudvalget, at der er i alt 274. Deraf er der ganske vist nogle, som allerede ere blevne behandlere og have faaet indsat en ny Gane, og der er nogle faa, for Resten kun 4, som have givet den Besked, at de ikke ønske at komme under Behandling, og endelig er der enkelte, som have Sygdomme, der gøre, at man ikke har ment, at man kan tage dem her ind til Behandling. Tilbage bliver der